

Kaleidoskop - Cinci lentile-povestiri

Cu o postfață de Mario Barangea

Copyright@ Andra Samson

Copyright@ TRITONIC 2019 pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzelor, nr. 5, București

email: editura@tritonice.ro

www.tritonice.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SAMSON, ANDRA

Kaleidoskop : cinci lentile-povestiri / Andra Samson ; postf. de

Mario Barangea. - București : Tritonic Books, 2019

ISBN 978-606-749-412-9

I. Barangea, Mario (postf.)

821.135.1

Coperta: Alexandra Bardan

Editor: Bogdan Hrib

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Andra Samson

Kaleidoskop

Cinci lentile-povestiri

Cu o postfață de Mario Barangea

București, 2019

Andra Samson este filolog și antropolog cu o aplecare specială pentru naratologie, absolvind studii aprofundate la Universitatea București, Facultatea de Litere, Studii Culturale – Etnologie, Antropologie Culturală și Folclor și este lector la Fundația Calea Victoriei unde susține cursuri despre rolul poveștii în dinamica socială a prezentului, scriere creativă, precum și pe diferite teme antropologice. Este consultant în trainer și facilitator în comunicare din 1997 în diferite roluri în domeniul afacerilor cu o pasiune continuă pentru aplicarea narațiunii în contexte multi-disciplinare precum storytelling în business, public speaking, cultură și dezvoltare organizațională, advocacy, comunicare instituțională, branding. Din 2013 este blogger – www.povesticumiez.com - în care publică proză scurtă.

Cuprins

Labirintului, 33.....	9
Scrinul.....	23
Pacientul.....	36
Ceasornicarul.....	48
Scrisoarea.....	63
Labirintul timpului - postfață de Mario Barangea.....	87

Labirintului, 33

— Ochelarii, n-ați văzut cumva niște ochelari?

Aproape îngenunchiase căutând de zor pe caldarâm sub felinarul cu lumină palidă.

— Ochelarii, vă rog. Nu ați văzut niște ochelari rotunzi cu lentile groase? Aici trebuie să fi căzut. Nici pălăria nu mi-o găsesc...

Pulpana pardesiului mătura trotuarul în timp ce omul căuta febril, degetele rotunjeau conturul pietrelor de granit, trăgând nădejde c-or găsi ceva în scobiturile care fisurau pavajul din loc în loc.

Ieșisem de pe Hagiului și mă grăbeam să ajung cât mai iute la Don Carlotti. În seara aceea auzisem că invitase lume aleasă la cazino și-mi zisese Moruzzi că degeaba ajung înainte de ceasurile unsprezece, că abia spre miezul nopții înflorea lumea cea mai bună la Madame Chloé. Poate aveam o șansă în seara asta. Uitasem deja de câți ani mă mistuia o sete nebună să-i dau de urmă. Hălăduiam nopțile în căutarea lui și febra de-a-l găsi mi-era atât de aprigă, c-aș fi dat ani din viață să-l aflu. Că doar el îmi luase deja zeci de ani, aruncându-mă într-un hău din care cu greu m-am ridicat. Luând-o pe Labirintului, m-am trezit că mergeam prea repede, așa că m-am oprit să fumez o țigară, ferit de lumină. Strada era tăcută. Rar mai oprea câte un automobil dintre cele scumpe în dreptul Hotelului Grand Chateau, altfel liniștea nu era întreruptă. Se lăsase însă în seara aceea o ceață ușoară la început, care apoi se îngroșă grăbit. Mă infundam mai tare în întunericul boltei pe care o făcea arcada ușii unei clădiri cenușii, la numărul 33, de unde nu intra și nu ieșea niciodată nimeni și unde mă proptisem să fumez. Se mai vedeau doar câteva litere pe o firmă scorojită — La Dedalus, Anticar. Doar scânteia țigării mă dădea de gol, dar știam s-o

ascund cu îndemânare când mai apărea cineva și trăgea la hotel, cât să nu bage de seamă că erau priviți. Damele mai tinere coborau ajutate de domni bine și cu glasuri coborâte. Își țineau părul prins în ace. Unele dintre ele din cele scumpe, ca podoabele purtate de boieroaiicele lui Dudescu. Cucoanele râdeau între ele. Oricum știam că-și fac veacul fie în Grand Chateau, fie la Mogoșoaia, să fie văzute în mătăsuri fine. Mie-mi plăcea când veneau aici, era mai aproape, iar giuvaergiul cu care mă înțelesesem eu locuia doar la două străzi mai încolo, pe Zborului. Margalit îi zicea și era foarte discret. După orele nouă seara ședea numai la lumina lumânării. Mi-era ușor să mă strecor în curte prin spate, ferit pe sub arcadele de glicină, cât să nu dea nimic de bănuir. Intram mereu ușor cocoșat și ieșeam mereu cu capul semeț și spinarea dreaptă, mai ușor decât venisem.

Trecătorii erau foarte rari. De mai bine de jumătate de oră, nu trecuse decât un coșar. Ceața umplea acum până și curbările pe care le făcea fierul forjat în carnea porților. Nici nu puteam spera mai bine. Ba chiar înghițea și glasurile mai ascuțite ale doamnelor. În curând o pâclă lăptoasă amuțise strada complet. Acum puteam fuma liniștit. Nici țigara nu mi se mai vedea.

— Ochelarii? Nu vă supărați...

Am încremenit. Mă știam ascuns bine. Am întors capul, uitându-mă în jos de unde venea vocea. Văzui doi ochi aproape goi care încercau să fixeze ceva, dar în lipsa lentilelor, făceau cercuri peste chipul meu.

— Da, vă rog, zisei un pic cam dur, amărâtului.

Niște petice mari la coate îl dădeau de gol.

— N-ai văzut cumva niște ochelari? Îi caut cu disperare, dar parcă îmi sunt ochii din ce în ce mai tulburi. Nu știu ce să mă fac. Am de ajuns musai în seara asta la Don Carlotti, să-i înapoiez ceva, dar mi-au alunecat ochelarii și nu înțeleg de ce mi se împăienjenesc ochii.

— E ceață, domnule. De-asta nu vedeți. Nu, n-am văzut ochelarii. Unde au căzut?

— Chiar lângă felinar. M-a îmbrâncit cineva din greșeală și mi-au scăpat pe caldarâm. Și pălăria mi-a alunecat. Maro închis era, iar ochelarii mici cu ramele rotunde.

Am zâmbit, pipăindu-mi la piept conturul portofelului grăsuț pe care-l înfundasem bine-bine în buzunarul de la piept.

— Hai să vedem, vă ajut, zisei cu voce puțin mai blândă. Vă țineți de mine?

— Da, da, mă țiiu! Vă foarte mulțumesc. Mă numesc Inocențiu Tehui, sunt gazetar. Poate îmi citiți rubrica, la Universul. Investighez foarte multe cazuri, eh nu-s chiar detectiv, dar... Dumneavoastră cum vă numiți, domnule? Sunteți atât de amabil...

Am mormăit ceva, sperând că nu mă mai întreabă, dar omul insistă.

— Panghiu mi se zice. Panait Panghiu, zisei pe tonul cel mai jos.

Mi se păru că tresări ușor la auzul numelui, dar l-am ignorat. Panait îmi veni aruncându-mi ochii pe copertina de la croitoria din colț, unde lucra Panait și fii, de două generații, pentru că eu în afară de Panghiu nu-mi știam alt nume. Și nici ăsta nu știu cum se lipise de mine, dar trecuse prea multă vreme ca să-mi mai pun întrebări, așa că mi l-am însușit la fel de firesc, cum îmi strigau oamenii numele și le era bine cu el.

Am căutat ce-am căutat sub felinar, dar ochelarii nu erau de găsit.

— Imposibil, aici trebuie să fie. Nu m-am mișcat decât când am simțit fumul de țigară și mi-am închipuit că nu sunt singur, așa că am venit către dumneavoastră.

Aha, deci așa mă trădasem. Începuse să mă obosească rătăcirea asta în jurul felinarului, așa că am scurtat-o.

— Și ziceți că aveți treabă în seara asta la Don Carlotti?, îl întrebai pe bietul om, căruia fața i se cătrânise rău de tot. Părea că se sfârșise totul.

— Da, da. Trebuie să îi înmânez ceva de o importanță covârșitoare, ceva foarte valoros. Își duse mâna reflex la piept și fața i se îngălbeni mai puternic decât ceața. Profitam din plin, pentru că el nu mă vedea pe mine limpede, fără ochelari. Totuși nu zise nimic.

— Ce-ar fi să vă însoțesc?, zisei brusc până să-i dau timp să sară de la o emoție la alta, pentru că pe chipul omului începuseră să se schimonosească o groază de stări și niciuna bună.

— Vvvă...vă foarte mulțumesc... Ați face asta pentru mine? se bâlbâi ușor însuflețit.

Pornirăm încet. Legam felinar de felinar, ca să ținem strada dreaptă. Când am ajuns la intersecția cu Popa Nan, m-am oprit ca trăsnet. Priveam în față și mă chinuiam să scot un sunet care rămânea înnodat sterp în gât. Dar nici nu voiam să recunosc omului că ceva nu era în regulă. Nu mai pricepeam nimic. Ne aflam în mahalaua Căramidarilor, chiar în fața

grădinii lui Scarlat Vornicul. Cum să fi ajuns acolo din Labirintului? Că noi nu merseserăm împreună mai mult de zece minute, ori până în mahala era de mers, nu glumă. Poate mai bine de un ceas pe jos. Glasurile ne erau încleiate. Niciunul nu rostea nimic. Ne-am întors de unde-am plecat. Când se sfârșiră alte zece minute de când pornirăm, și-mi ridicai privirea pe ceva luminos în față, am încremenit a doua oară. În fața noastră se defășura arcada luminoasă și intrarea cu trepte de marmură de la Don Carlotti. Omul se lăsă cărat de mine. De frică să nu nimerim în altă parte, își înghițea tăcerea sec și se lipise cu totul de mine.

Am urcat scările în timp ce strălucirea localului risipea urmele de vălătuci cu care apărusem din ceață. În spatele nostru tocmai oprise un automobil de lux. Din el, un ofițer deschise portiera unei dame înfășurată în blană și o rochie de smarald. Sub voaletă am ghicit doi ochi de chihlimbar. Își deschise evantaiul într-un gest spontan de a se feri și urcă sinuos scările. Când trecură pe lângă noi mi se păru că citesc o tresărire în ochii doamnei. Cât o secundă fracturată. El, ofițerul vigilent, mă biciui scurt cu ochi sticloși. Sprâncenele mi-au atras atenția. Cea din dreapta avea o cicatrice. Am avut un sentiment ciudat, pe loc. Parcă mă

priveam în oglindă. M-am scuturat brusc. Ofițerul mă privea de sus. Uniforma îl așeza pe un pedestal unde nu urcau mulți. Și totuși ceva îl ținea în spate, de parcă-și ferea o parte de obraz.

— Acum, vă descurcați presupun, zisei, cumva împingându-l pe gazetar, ca să-l pot urmări pe ofițer și pe doamna care îl însoțea. Când mi-am întors capul însă părea că doamna mergea la braț cu o nălucă. M-am scuturat din nou. Ceața trebuie că e de vină, mi-am zis.

— Da, da, bâigui omul și plecă mormăind. Ce mă fac? Cum mă achit de ce trebuia să-i dau lui Don Carlotti? Portarul ridică din umeri. Îmi atinsei din nou în treacăt portofelul de la piept. Gras și rotund, mă aștepta.

Mi-am lăsat pardesiul și pălăria la garderobier și nu-i scăpam din ochi. Ofițerul părea că nu se dezlipește nicio clipă de doamna de smarald. Deși când îi priveam, pe ea o vedeam limpede în toată strălucirea ei. El, însă părea tot estompat. Nu-i dădeam atenție, căci ochii mi-erău vrăjiți de ea. În păr avea prins un diamant galben, rar. Iar la gât îi dansa un șirag dublu de perle gri. Vedeam la fiecare damă ori câte o broșă în piept, ori câte un inel cu pietre voluptoase. În seara asta aveam să fiu pe culmi. Parcă

nicicând nu se adunaseră atâtea giuvaerice la un loc. Și Don Carlotti nicăieri.

În scurt timp, buzunarele mele duble deja se rotunjiseră. Era semn că nu mai puteam sta mult. Începeam să dau de bănuț. Aveam un croitor bun care știa mereu când ajungeam la el că îi ceream două rânduri de buzunare și la vestă și la haină. Nu întreba niciodată nimic. Ba, spre încântarea mea, îmi făcea manșetele de la pantaloni mereu mai înalte decât se purta, culcuș ideal pentru câte-o podoabă mai fină și cât să fiu perfect discret.

— Bună seara, domnișoară Viki, ce mai faceți? Ce mai faceți? Oooh, bucuros să vă revăd, turui un tinerel cu o dungă de mustață și roșu de emoție. Începea să transpire vizibil.

— Bună seara, răspunse molatic domnișoara Viki. Era chiar dama cu ochi de ambră.

— Pentru dumneata, domnișoara este domnișoara Calomfirescu, nu Viki!, apără din senin de-a dreapta ei, ofițerul.

— Mm-mă scuzați, începu să se bâlbâie omul. Ne cunoaștem și de aceea... mm-mmă scuzați, desigur domnișoara Calomfirescu...

— Locotenent-Colonel Armand Voronca!, îi trânti ofițerul pe un ton care aproape că-l îngenunche